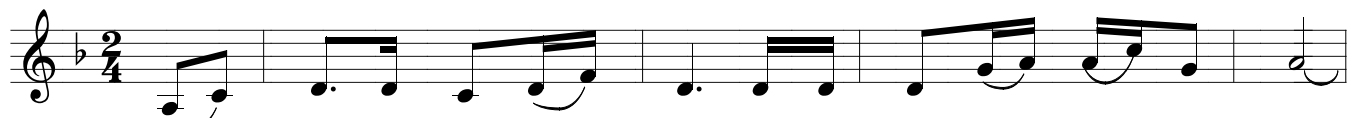

THÂN PHẬN BỤI ĐẤT

Hiền Hòa

1. Phận con ôi thật mỏng manh, là hạt bụi giữa cõi phù vân.
2. Đời con như là đóa hoa, đẹp rạng ngời dưới ánh bình minh.

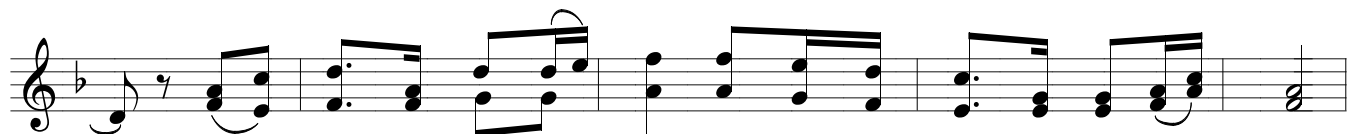
Ngày lên đến khi chiều buông, hạt bụi bay theo làn gió cuốn.
Màn đêm đóa hoa tàn phai, còn lại chi hương nồng sắc thắm.

Lạy Chúa, con có là gì, có là gì mà Chúa đoái thương?
Lạy Chúa, con biết đời mình, đến một ngày rồi bỏ thế gian.

Tháng năm đắng cay đoạn trường, tình yêu Chúa chôn con tựa nường.
Hỏi chẳng có mang được gì, mà thu tích, góp gom đây tay?

ĐK. Người ơi! người ơi hãy nhớ, nhớ thân phận mình là bụi đất thôi.

Một mai ra đi, con sẽ trở về, trở về bụi đất nhỏ nhoi.

Tình yêu bao la của Chúa nhân từ hằng luôn xót thương phận con yếu hèn.

Nguyện xin giúp con mãi luôn trung thành, mến yêu tôn thờ Chúa suốt đời con.